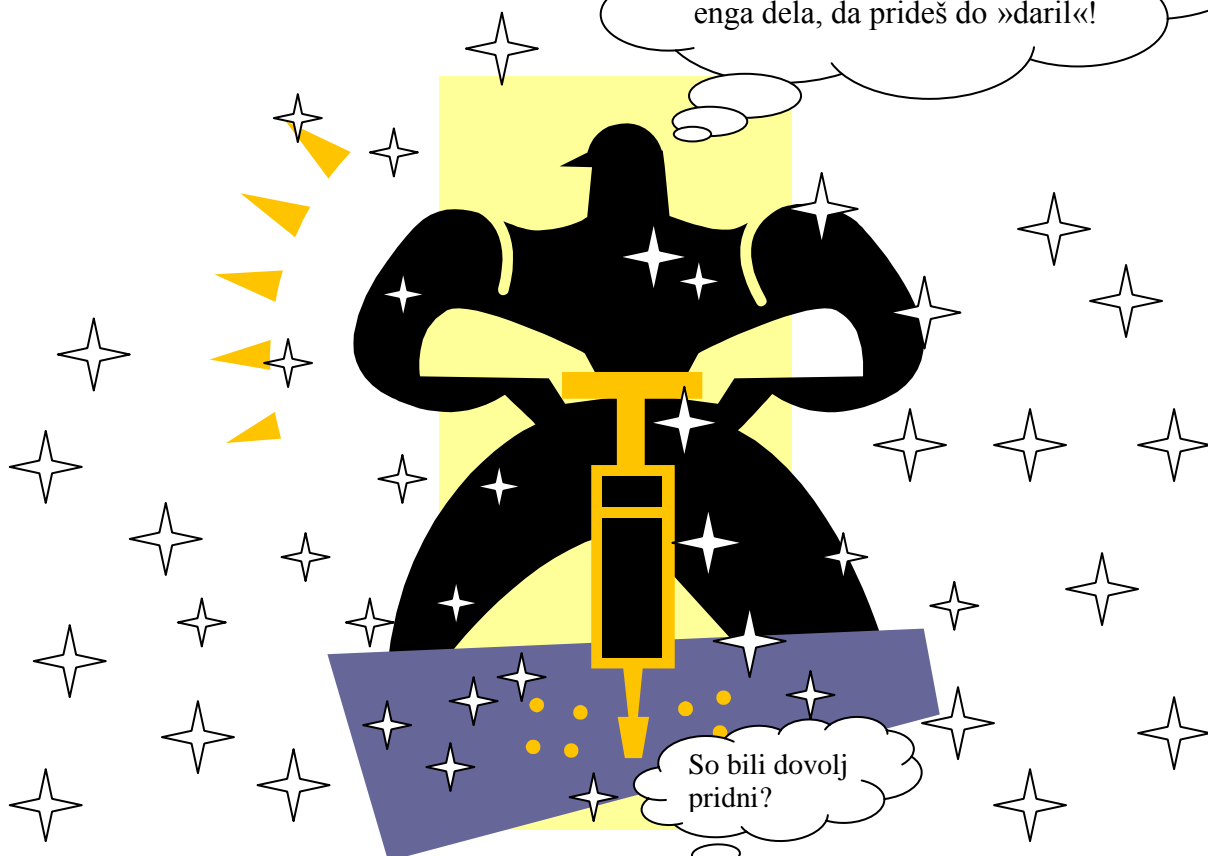
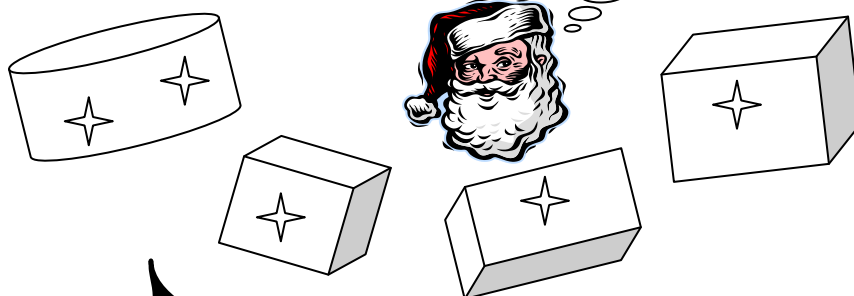

Prenove, alternative, (n)ms-ji,
kompetence, modulizacija,
»rekurikulizacija« ... Uf, kolk
enga dela, da prideš do »daril«!

So bili dovolj
pridni?

Iskrice

Uvodnik

No, pa smo spet tukaj! Končno! Tale številka se je pa skoraj tako dolgo obirala kot sneg, ampak tukaj smo in vsi veseli, ker ste vi veseli, da smo mi veseli, da je 1. številka Iskric zdaj izšla. Seveda bo kmalu novo leto, zato vam mora uredništvo Iskric zaželeli: Srečno novo leto. Vsaj tako se menda spodobi in kot veste, uredništvo Iskric (ki je vsako leto manjše), vedno upošteva pravila (»Ja, seveda!«).

Pa pogledjmo, kaj vam lahko izdamo o vsebini te številke ... Veliko zanimivosti, predvsem v literarnem delu (Preberite in se čudite!), seveda pa smo najbolj veseli, ker smo končno dobili ŠPP (šolske prometne predpise) v obliki kodeksa. Ker kot veste, imamo letos veliko novih dijakov, ki teh predpisov ne poznajo, zato smo jih prijazno napisali in prosimo tudi, da se jih držite. Zakaj? Ker sem jaz tako rekla!

To je trenutno ena bolj znanih povedi, ki jo slišite iz profesorjevih ust (nekateri večkrat kot drugi), ampak profesorjem pač ne smemo zameriti, tudi oni so samo ljudje, tudi oni se kdaj zmotijo, navsezadnje pa le prihajajo noveletne počitnice, ko si bomo lahko končno odpočili, tako mi kot naši ljubi profesorji!

Za konec pa še enkrat:

LEPE PRAZNIKE in SREČNO!!!

Tjaša Jevnikar

Iskrice št. 1, šolsko leto 2008/09

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik in mentor: Igor Gruden

Uredništvo: Petra Smolič, 3. b, Tjaša Jevnikar, 3. a, Urša Kutnar, 3. d

Lektoriranje: Breda Kramar, Majda Simonič

MATURITETNA EKSKURZIJA PO KLASIČNI GRČIJI

V sredo, 27. 8. 2008, smo se z dijaki 3. d in 3. i razreda odpravili na sedemdnevno maturitetno ekskurzijo v Grčijo. V Anconi smo se vkrcali na luksuzno ladjo z bazenom in po 24-urni mirni vožnji pristali v pristanišču Patras. Po ogledu Korintskega prekopa, znamenitostih v Atenah, preročišča v Delfih, Kalmbake in samostana Meteora smo v soboto s trajektom nadaljevali pot na Krf.

Na otoku smo si ogledali glavne znamenitosti, predvsem čudovit dvorec avstrijske princese Sissi in se kopali na eksotični plaži Sidari in Glyfada. Dijaki so s sovrstniku iz Celja in Kočevja tekmovali v igrah na plaži in kar trikrat zmagali. V hotelu v Atenah in Kalmbaki smo bili nastanjeni v dvoposteljnih luksuznih sobah, na Krfu pa celo v apartmajih. Grška hrana je bila odlična.

V torek, 2. 9. 2008, smo se v večernih urah odpravili na letališče, si pred poletom ogledali čarobno mesto Krf in se v zgodnjih jutranjih urah polni lepih vtisov odpravili domov. Maturitetno ekskurzijo je pripravila turistična agencija Jupiter. Zelo so se potrudili in v zadovoljstvo vseh pripravili nadvse poučno, zanimivo, zabavno in nepozabno potovanje.

Mira Mikec, razredničarka 4. d

ŽIVELI ZEVS IN POZEJDON IN EKSKURZIJA!

Meteora, Atene, avtobus, hotel, ladja, avtobus, avtobus, črpalka, ladja, kosilo, vodič, zamujamo, avtobus, letalo, Grčija, akropola, Delfi, avtobus, Grki, avtobus, Grkinje, Zakintos, žurka, ladja, kosilo, večerja, hotel, zajtrk, fešta, kitara, musaka, avtobus, muzej, morje, kamni, vročina, avtobus - to je kup besed, ki povprečnemu dijaku četrtega letnika zasujejo možgane ob vprašanju

»Kaku je blu pa kej na maturanci?«

Vse te besede se po pojavu, ki mu v angleščini rečejo »brainstorming«, po slovensko »divjanje možganov«, strnejo v masten odgovor:

»Dobr.«

Tak odziv na vprašanje bi po dijakovem mnenju moral zadostovati še tako zahtevnim izpraševalcem, na primer staršem, bratcem, sestricam in starim mamam. Res je naporno nekajkrat na dan razlagati točen dnevnik dogodkov slehernega dne ekskurzije do minute natančno in z vsemi podrobnostmi. Torej, pozorno preberite, da ne bo treba dvakrat pisati.

Maturantske ekskurzije v Grčijo z agencijo Palma smo se udeležili dijaki 4. a, 4. b, in del razredov ekonomskega programa. 4. i in preostanek ekonomistov pa so potovali prav tako v Grčijo, vendar z agencijo Jupiter. Oboji smo potovali istočasno in si ogledali iste stvari, le v malo drugačnem vrstnem redu. 27. avgust je bil datum, na katerega smo čakali več kot pol leta, tako da si nismo smeli dovoliti, da bi zamudili avtobus. Zato smo vstali že okrog polnoči (!), ker je bil odhod predviden ob pol dveh zjutraj (!). Super, kajne? Naj zaupam, da spali nismo niti pred niti po odhodu iz Ivančne Gorice. Posledice v naših glavah so bile vidne samo še nekaj dni, saj so posledice srede zakrile posledice četrtka, če razumete.

Naj naštejemo kraje, ki smo jih obiskali:

San Marino (super majhna država z gradom),

Ancona (kul italijansko mestece z velikim pristaniščem),

Igumenitsa (kul grško mestece z pristaniščem),

Meteora (presneto čuden kraj z visokimi skalami in samostani na vrh njih),

Delfi (predhodnik interneta in preročišče),

Atene (kjer so se 5 minut preden smo prišli, streljali pred našim hotelom (!), pa kjer imajo čuden kamnit kozolec na vrhu vzpetine in mu rečejo Partenon),

Korint (s super ozkim morjem, pravijo mu Korintski prekop),

Mikene (kjer še zdaj stoji škarpa, s katere so Mikenci klali vse, kar se je približalo mestu na manj kot kilometer),

Zakintos (kraj, ki je okrog in okrog obkrožen z morjem in ga okupirajo turisti mlajši od 30 let ter razgrajajo po mestu od jutra do večera, od večera do jutra pa še bolj)

Brnik (kraj, kjer ljudje govorijo strašno po domače, tudi zrak je bil super)

Skratka, Grki so fajn ljudje, Grkinje tudi, naučili smo se reči »Račun, prosim!« - »Logarisimo parakalo.« in pa »Kozarec, prosim!« - »Enapotiri.« pa tudi »Živjo!« - »Jasas.«.

Torej, vsem, ki še niso maturantje, polagam na srce, bodite pridni, učite se in ubogajte profesorje, da si boste zaslužili srečati eno najbolj eksotičnih grških božanstev – boginjo Ekskurzijo.

P. S.: Ogledate si lahko še galerijo slik na <http://jurcic.jezakon.com>

Žiga Rojec, 4.a

LEONARDO DA VINCI - IZKUŠNJE DIJAKINJE

V okviru programa Evropske unije Leonardo da Vinci smo se dijaki sedaj že bivšega oddelka 3. f Srednje šole Josipa Jurčiča iz Ivančne Gorice 7. 6. 2008 z vlakom odpravili na obvezno delovno prakso. Bili smo kar lepa skupinica devetih članov: naša profesorica Ana Godec, Jernej Marinčič, Tilen Jenko, Jan Piškur, Gregor Koščak, Jure Fortuna, Maja Germ, Julija Vidmar in Ingrid Grum. Naše potovanje se je »vleklo« skoraj devet ur. Toda dolgčas nam ni bilo, saj smo s seboj imeli razne »tehnikalije«, ki so nam poleg naše spremljevalke, profesorice Ane Godec, krajšale čas.

Po napornem sedenju na vlaku smo končno le prispeli v Budimpešto, kjer pa nas je nenapovedano sprejel dež. Skupaj s tamkajšnjo mentorico Hajnalko Fabian, skrajšano Hajni, smo se odpravili na krajši ogled mesta, nato pa proti našemu hotelu v mestecu Szentendre, blizu Budimpešte, v katerem smo naslednjih 14 dni prebivali in tudi »neznansko garali«, kot so se izrazili nekateri moji sošolci. A šalo na stran: naj povem,

da naše delo ni bilo pretežno, a prijetno ustvarjalno. Ob toliko različnih doživetjih in novostih smo skoraj pozabili, kaj je resnični namen našega bivanja na Madžarskem. Tudi ostali moji sošolci so rekli, da je bilo »naravnost fantastično«, zato so se odločili, da se naslednje leto kar sami, z avtomobili, odpravijo na obisk.

Naše delo je potekalo v manjših trgovincah in v etnološkem muzeju na prostem. Pri vsakem delodajalcu sta bili po dve delovni mesti. Zadolženi smo bili predvsem za pripravo in urejanje prodajnega prostora, zlaganje artiklov na police, razstavljanje izdelkov v izložbi, svetovanje kupcem, razkazovanje in prodajanje blaga ... Da pa ne pozabim na naša dva fanta, ki sta delo opravljala v muzeju, v katerem so jima dali nalogo raziskovati obisk tega muzeja. Ob prostih dnevih pa nam je Hajni pokazala nekaj kulturnih in naravnih zanimivosti Madžarske. Preizkusili smo podzemno železnico in videli večji del Budimpešte z njenimi kulturnimi znamenitostmi, kot so parlament, mostovi, gradovi, parki, cerkve, muzej, ki je velik kar 70 kvadratnih kilometrov, nato pa smo zapluli še z manjšo ladjo po reki Donavi. Pripeljala nas je do mesta Višegrad, zatem smo si privoščili malo adrenalinskih spustov po bob stezi in obiskali tudi živalski vrt, kjer smo srečali naše daljne sorodnike.

Poleg vsega tega pa smo tudi dobro jedli in pili, seveda le brezalkoholne pijače, saj smo vestni dijaki in delavci, ki na delo ne hodijo opiti. Tako je naša profesorica s ponosom hodila k svojim »di(v)jakom« na obiske, ko smo opravljali praktično delo. S hrano so nam postregli v restavraciji, v kateri so si naši fantje skupaj z lastnikom po večerji večkrat pogledali tudi nogometne tekme, saj je bilo ravno takrat evropsko prvenstvo.

Mislím, da bi lahko porabila še nekaj strani, da bi opisala vsa nepozabna doživetja. Preprosto povedano: odločite se za prakso v tujini, pojdite in ne bo vam žal. Delo v tujini vam zagotovo lahko prinese veliko kulturnih in geografskih, strokovnih ter jezikovnih izkušenj in drugih koristnih stvari. Lahko povem, da sem na ulici uporabljala kar pet jezikov, in sicer angleščino, nemščino, italijanščino, slovenščino, srbščino in seveda malo tudi madžarščino. Ta pa je kar precej težak jezik, vendar nam kljub temu ni delal težav pri osnovnem sporazumevanju, saj smo imeli mini tečaj madžarskega jezika.

Ker pa je vzdušje ravno jezikoslovno razposajeno, mi dovolíte, da vas s prijetnimi spomini na svoje »počitnice« pozdravim kar v madžarščini: »Szia«!, kar pomeni: »Živijo!«

Ingrit Grum, 4. f

DELOVNA PRAKSA V HIRSCHaidu

Od 7. 6. 2008 do 21. 6. 2008 nas je osem dijakov 4. d razreda v okviru EU-programa Leonardo da Vinci opravljalo obvezno delovno prakso v bavarskem mestu Hirschaid. Delovno prakso smo opravljali po različnih podjetjih in trgovinah, kot so trgovsko podjetje s pohištvom Neubert, podjetje za izdelavo avtomobilskih delov INA, občina (Markt Hirschaid), trgovina s spominki, podjetje za izdelavo igrač Teddy Hermann in podjetje za izdelavo papirja Veit.

V Neubertu smo bila tri dekleta: Polona, Katja in Mateja. Vsaka je bila razporejena na drug oddelek, kjer smo opravljale veliko različnih opravil, ki jih v delovnem dnevu opravljajo zaposleni v trgovini. Pregledovale smo pošto, jo razvrščale v posamezne trgovinske oddelke, urejale fascikle, mape kupcev in druga administrativna dela.

Nina je opravljala prakso v podjetju, ki se ukvarja s predelavo papirja v različne izdelke, od okraskov za zabave do barvnega papirja. Judita je delala v podjetju Teddy Hermann, v katerem ročno izdelujejo igrače. Sara je delala na več različnih delovnih mestih, od mestne hiše, trgovinice s spominki do bazena. Mitja in Jure pa sta delala v kovinarskem podjetju INA, kjer sta med drugim iz kovine izdelala celo lokomotivo.

Po napornem delu smo imeli prosto popoldne in smo se včasih odpravili kopat v bližnji bazen. Ogledali pa smo si tudi mesto Bamberg, se odpravili na vožnjo z bobi in obiskali Hudičevo jamo v bližnjem kraju. Ravno takrat je bilo tudi evropsko nogometno prvenstvo in zvečer smo si skupaj ogledali nekatere tekme.

Po 14 dneh, ko smo se že skoraj čisto privadili na to majhno mesto, smo končali delovno prakso. Vsem je bila zelo všeč, saj je nekaj drugega, kot če bi jo opravljali v Sloveniji. Poleg prijaznih in ustrežljivih gostiteljev, ki so poskrbeli, da nam ni bilo dolgčas, smo si vsi poleg praktičnih izkušenj na delovnih mestih izboljšali znanje angleščine ali nemščine, videli veliko lokalnih znamenitosti in občutili utrip življenja v drugi deželi, ki je od Slovenije v marsičem razlikuje. Zelo nam je bilo lepo in upamo, da se bomo lahko še kdaj vrnili.

Polona Zakrajšek, 4. d

PARIZ 2008

Pariz je eno največjih evropskih mest z bogato zgodovino, kulturo, znano pa je tudi kot prestolnica mode, mesto romantike in seveda znamenitih francoskih parfumov. Tako smo izvedeli iz turističnih vodnikov in pri urah francoščine. Seveda smo se o tem želeli prepričati tudi sami, zato smo se dijaki SŠ Josipa Jurčiča v sredo, 22. 10. 2008 v popoldanskih urah z avtobusom odpravili v Pariz. Spremljale so nas profesorice: ga. Staša Glavič, ga. Marina Strnad in ga. Irena Mori ter vodička iz turistične agencije Palma - gdč. Marjetka Rupnik, ki nas je popeljala skozi turistične znamenitosti Pariza.

Na pot smo odšli polni pričakovanja in dobre volje. Že v Sloveniji smo se začeli privajati na pariško okolje s poslušanjem znamenitih francoskih šansonov znanih izvajalcev, kot so pariški slavček - Edith Piaf, Joe Dassin, Gilbert Bécaud in še nekaterih drugih. Skozi predor Karavanke smo se odpeljali v Avstrijo, ko so najbolj utrujeni že začeli zapirati oči, in potem naprej skozi Nemčijo, Parizu naproti.

V Nemčiji smo se na žalost morali ustaviti na prisilnem nočnem postanku, ki je trajal sedem ur, a to ni pregnalo naše dobre volje. Ko smo zjutraj lahko varno nadaljevali, smo se morali ustaviti še v Ulmu, da so v podjetju Mercedes dokončno popravili avtobus. Toda optimistično smo našli svetlo točko tega postanka - nemški McDonalds.

S popolnoma urejenim avtobusom smo nadaljevali našo pot proti Parizu. Kmalu zatem smo med petjem francoske Marseillaise (Marseljeze) prestopili nemško-francosko mejo. Med vožnjo skozi s soncem obsijano Alzacijo, Loreno in Šampanjo smo spoznavali francosko zgodovino in njihove navade. Ugotovili smo, da Francozi res uživajo življenje, torej njihov slavni rek »joie de vivre« še kako drži.

V zgodnjih večernih urah smo prispeli v Pariz, kjer smo se najprej nastanili v hotelu, nato pa se z metrojem odpravili v t. i. Latinsko četrt. Tam smo večerjali v grški restavraciji. Postregli so nam s tipičnimi (začinjenimi) grškimi jedmi. Po večerji smo se sprehodili do znamenite pariške katedrale Notre-Dame, ki stoji na otočku sredi Sene-L`lle de la Cité. Šli smo še mimo mestne hiše in se z metrojem vrnili prenočevat v hotel.

Petek smo začeli s tipičnim francoskim zajtrkom, pri katerem so obvezni francoski rogljički. Po zajtrku smo se z avtobusom odpeljali proti Eifflovemu stolpu. Med vožnjo smo opazovali arhitekturne značilnosti Pariza. Pot nas je vodila mimo vrtov Tuileries, čez Trg sloge (la Place de la Concorde), mimo palače Bourbon, stavbe Les Invalides, ki je bila nekoč namenjena ranjenim vojakom, do simbola Pariza - Eifflovega stolpa (la Tour Eiffel).

Prevzeti od njegove veličine smo se podali v dvigalo in hitro gor. Pogumno smo se odpeljali do tretje etaže, kjer nas je pričakal čudovit razgled. Pred nami se je razprostiral Pariz. Po »obveznem« fotografiranju smo lahko videli palačo Chaillot (le palais de Chaillot), Marsovo polje (Champs-de-Mars), vojaško akademijo (l'École militaire) in številne mostove čez reko Seno.

Po vrnitvi na trdna tla smo nadaljevali našo pot. Videli smo Veliko in Malo palačo, kip Ivane Orleanske na trgu piramid (la place des Pyramides), seveda pa nismo spregledali številnih parfumerij. Izstopili smo na krožišču pred Louvrom (la Place du Carrousel), kjer se nahaja slavolok – l'Arc du Carrousel. Nato smo se podali v znameniti muzej le Musée de Louvre. Tam smo si med drugim ogledali tudi slavno da Vincijevo sliko Mona Lisa (la Joconde). Ko smo zaključili z ogledom Louvra, smo se še sprehodili mimo Francoske komedije (la Comédie française).

Vkrkali smo se v avtobus in se odpeljali čez Place Vendôme, kjer se nahajajo številni luksuzni hoteli, mimo opere Garnier, cerkve Marije Magdalene (La Madeleine), ki jo je dal postaviti Napoléon Bonaparte. Med prepevanjem Aux Champs-Élysées smo se zapeljali po Elizejskih poljanah do Slavoloka zmage (l'Arc de Triomphe). Nato smo se peljali še skozi najmodernejši del mesta – la Défense, kjer stoji še tretji slavolok – la Grande Arche.

Končno smo zapustili Pariz in se podali v Versailles. Tam smo si ogledali двореc Ludvika XIV. – »Sončnega kralja« ali »Roi du Soleil«. Po ogledu dvorca smo se še sprehodili skozi čudovite vrtove. Zvečer smo se vrnili v Pariz in odšli na večerjo, tokrat v francosko restavracijo. Po večerji smo se sprehodili mimo slavnega kabareta Moulin-Rouge. Povzpeli smo se na grič Montmartre do bazilike Sacré-Cœur, kjer smo lahko občudovali ulične umetnike in nakupovali v okoliških ulicah. Rahlo utrujeni smo se na koncu vrnili v hotel.

V soboto zjutraj, po zajtrku, smo se polni svežih moči podali novim dogodivščinam naproti. En del skupine se je odpravil v Disneyland, drugi pa v Musée d'Orsay. Tisti, ki smo se odpravili v Musée d'Orsay, smo se z metrojem odpeljali do Louvra, potem pa smo se čez najstarejši pariški most (Pont-Neuf) sprehodili do muzeja. V njem smo si ogledali slike znanih impresionistov, kot so van Gogh, Dégas, Manet, Monet, Cézanne, Renoir in še mnogi drugi, in nato še malo nakupovali.

Ostali so se z metrojem in vlakom odpravili v Disneyland, kjer so nekaj ur uživali v atrakcijah in nakupovali. Nato so se z avtobusom mimo največje francoske knjižnice, velikega muzeja moderne umetnosti – Centre Georges Pompidou in trga La Bastille po ulici Rivoli odpravili proti Louvru, kjer smo se ponovno zbrali. Skupaj smo se odpravili še na zadnje ogleda in si pred tem privoščili še postanek za nakupe v Galeries Lafayette. Nato smo se odpravili do znamenite Sorbonne – kapele pariške univerze, Panthéona in Luksemburških vrtov.

Za zaključek našega popotovanja po Parizu smo si privoščili še vožnjo z ladjico po Seni. Tako smo lahko še enkrat občudovali številne pariške znamenitosti, tokrat iz druge perspektive. Potem ko smo Parizu še zadnjič pomahali v slovo, smo se z avtobusom odpravili proti domu. Vožnja je tokrat minila brez zapletov in v nedeljskem popoldnevu smo se malce utrujeni, a polni vtisov, vrnili v Ivančno Gorico.

Poleg tega, da nas je Pariz očaral s svojimi znamenitostmi in posebnostmi, smo tudi spoznali, da rek 'Potovanja oblikujejo človeka' še kako drži in da se prav na potovanjih največ naučimo. Ne le o krajih, kamor potujemo, ampak tudi o medsebojnem spoštovanju, prijateljstvu, potrpežljivosti in ne nazadnje medkulturnem dialogu. Pariz je zagotovo mesto, kjer se srečuje veliko različnih kultur in narodnosti, pa tudi mesto, ki človeku pusti poseben pečat in kamor se bomo skoraj zagotovo še kdaj vrnili.

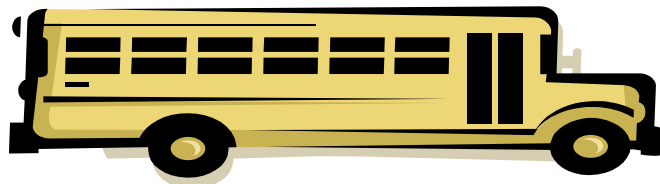
Katarina Tomšič in Marion van Midden, 2. b

VOYAGE EN FRANCE

Départ mercredi,
on a traversé l'Alsace et la Lorraine
pour atteindre la Seine.
On est venu jeudi au centre de Paris
à 6 heures de l'après-midi.
Un peu affamé, on est allé
en métro, pas à vélo, pas à moto.
Notre-Dame, le plus connu monument
était ici, en nous attendant.
On a vu Moulin Rouge
avant la croisière en bateau-mouche.
Place de la Sorbonne, l'université très célèbre
tout nous étonne.
On s'est promené aux Champs-Élysées
qui nous ont enchantés.
Au musée d'Orsay avec des impressionnistes
il y avait tant d'artistes!
Après le musée d'Orsay
on est allé au château du Roi Soleil.
On a fait aussi la conquête
de la Tour Eiffel et des Galeries Lafayette.
On a admiré la Joconde
au Louvre, le musée le plus connu du monde.
Assis sur l'escalier sous Montmartre on a observé
la groupe qui s'est présenté.
On a senti la joie de vivre à la française
et on y rentrera de nouveau pour se sentir à l'aise.

Špela Vidrih, 4. b

» CODEX D'OBNAŠAGNUS«

Če je slovenska kultura vožnje na psu, se tudi kulturi nekaterih pešcev na naši šoli ne piše najbolje. Ali gre le za posnemanje borznih indeksov, ki skačejo v rdeče številke brez milosti? Karkoli že je vzrok absurdu na hodnikih in nespoštovanju sočloveka (predvsem starejšega), tako ne gre več! Zato nekaj nasvetov:

- 1. Če greste iz učilnice v naslednjo učilnico, pojdite v skupinah (največ 20), kot je zapisano v pesmici: «Naša četica koraka...». Hodite hitro in po čim krajši poti!**

(Ne spodobi se, da po šoli hodiš sam in brezciljno tavaš po hodnikih. Izgledaš, kot da te nosi luna ali da sodeluješ s kriminalnim podzemljem, ki se »preživlja« s preprodajo)

- 2. Ne zapuščajte učilnic, če nimate zato nujnega vzroka!**

(Nujen vzrok je »obisk« WC in omarice (če je na urniku ŠVZ ali da tvoj spomin ne ve kaj imaš na urniku.)). Obiski ali bolje rečeno sestankovanja sredi hodnikov niso dovoljena! (odmislite tudi igrice kot so gnilo jajce, resnica ali izziv itd., ker drugače res priporočamo, da se prepisete v enoto vrtec, ki ga širijo »samo za vas«.)

- 3. Nikoli se ne zapletajte v pogovore z znanci in neznanci, medtem ko iščete »kje že smo« ali še huje, da se prav obupano sesedete na hodniku!**

(Kljub temu, da ste vi prepričani, da nekdo nad vami izvaja psihofizično nasilje, ne kličite 112 ali celo 113, ker vas je nekdo pohodil ali nadrl zaradi vaše nekulturnosti. Tudi obisk pri vodstvu odsvetujemo).

- 4. Ne oglašajte se, če vas nihče nič ne vpraša!**

(Vsi vzkliki in gesla, ki so zaznamovala revolucije, predstave o življenju v džunglah in filme o vroči krvi, se ne spodobijo. Pa čeprav te ima, da bi nekoga na... ali da si slučajno novopečeni komentator visoke mode v oddaji Bleščica.)

- 5. Očesni stiki z nasprotnim spolom ali z istim spolom naj bodo diskretni!**

(Nimamo nič proti ljubezni, ki je verjetno edina uteha v času »suhih denarnic«, ampak, da izbirate tako neprimerne kraje za »tolažbo«, (to koliko zdrži en radiator, je zelo odvisno od posameznikove teže). Verjamemo, da gre globalizacija naprej in da tudi skupinske »tolažbe« niso nič posebnega. Ampak tega ne počnite pri omaricah!)

Preberite in si zapomnite! Že iz biologije veste, da je boj za obstanek hud. Če želite preživeti, se začnite obnašati družbenim normam primerno. Nič nimamo proti, če se nad »kil'cami« na radiatorju ali nad početjem med omaricami zgrozi posameznik. Ampak, da je zadnje čase od tega odvisen točen prihod celega razreda k šolski uri, je pa že višek. In, če komu kaj rečeš, te odslovi s svojo šarmantnostjo: »pa kaj težiš«. Ljudje, pokažimo malo obzirnosti in spoštovanja do posameznikov, predvsem višjih letnikov pa tudi ostalih, tudi do naših profesorjev.

P. S.

INTERVJU Z MAJDO SIMONIČ

Koliko časa že vodite literarni krožek in zakaj ste se odločili zanj? Ali ste kot dijakinja tudi vi kdaj sodelovali v kakšnem literarnem krožku?

To, kjer se srečujemo mi, raje imenujem literarna delavnica. Tako pa zato, ker se ne srečujemo vsak teden zaradi srečevanja samega, temveč ko kaj naredimo in potem to beremo ter komentiramo (obdelujemo tekste!). Predvsem je to pred zaključkom kakšnega natečaja in seveda ko zanj izvemo. In odgovor na tvoje vprašanje: ne vem točno, že nekaj let. Zakaj? Predvsem dijakinje so mi nosile vse mogoče, da naj preberem. Zdaj pač beremo skupaj. Ko sem sama hodila v gimnazijo, so Iskrice sem pa tja celo izšle, krožka na temo ustvarjalnega pisanja pa ni bilo. Nekaj malega sem takrat res pisala in spomnim se, da sem na prigovarjanje svoje že pokojne profesorice gospe Glavan tekste poslala na uredništvo Mladine za prilogo Mlada pota. Res so jih objavili in nekajkrat jih je brala vesoljna Slovenija. To se mi je zdelo zelo fino, dokler niso neki zgodbi spremenili naslov in je bila ob ves učinek. Menda so se zatipkali ... No, od takrat nisem več objavljala pa tudi Mladina je bila vsevečkrat zaplenjena.

Koliko dijakov sodeluje v krožku in zakaj (samo) toliko?

Približno deset je tistih, ki bolj redno kaj napišejo. Večinoma so to dijakinje, poznam pa tudi nekaj nadarjenih fantov, s katerimi se prav v tem času dogovarjam za ZF zgodbe. Da jih ni več, sem seveda v pretežni meri odgovorna sama. Več reklame res ne bi škodilo.

Kaj menite o umetniški sposobnosti na naši šoli? So nekateri dijaki preveč sramežljivi, čeprav imajo potencial?

Prepričana sem, da na naši šoli ni nič drugače kot na drugih srednjih šolah. No, na gimnazijah s po šestimi ali več oddelki imajo več izbire, a če ni spodbude ... Ne vem, če so ravno sramežljivi. Morda so neiznajdljivi. Lahko mi pokažejo tekste pod psevdonimom ali rečejo, da jih je napisala sošolka.

Na koliko natečajev se javite letno in kje izveste zanje?

Javimo se na štiri, pet natečajev, za katere izvem večinoma po elektronski pošti. Kar dobimo na šolo, pride tudi na mojo mizo. Natečajev je veliko, a ker sem omejena z drugimi obveznostmi, izberem za dijake najprimernejše. Večinoma razpise pritrdim na oglasno desko pred učilnico 19, da se lahko zanje odloči vsak, tudi tisti, ki noče obiskati literarne delavnice. Letos smo pisali za natečaj slovenskih knjižnic, prav zdaj pa pripravljamo zgodbe za Beletrinin natečaj Za-pisano veselje na temo Kafkovega romana Amerika. Iz prvih letnikov sem dobila nekaj še kar ustreznih haikujev, ki jih bomo še v decembru poslali na Gimnazijo Vič. Ta že nekaj let organizira tekmovanje za najboljši haiku na različne teme v slovenskem in angleškem jeziku.

In dosežki? Ali je bil kdo od naših bivših ali zdajšnjih dijakov kdaj med nagrajenci?

Seveda. Imeli smo že najboljši haiku na šolsko temo. Dijakinji, ki sta pisali za natečaj ob dnevu aidsa, sta kratko zgodbo in pesem brali na zaključni prireditvi, kjer sta prejeli

tudi nagradi. Zgodba za Planet sprememb je bila uvrščena v ožji izbor, dijakinja pa je zanj prejela knjižno nagrado. Največji uspeh pa je dosegla Irma Zidar, ki je dvakrat zapored osvojila 2. mesto (med več kot 150 zgodbami in v hudi konkurenci) na Zapisanem veselju. Študentska založba, ki organizira ta natečaj, izdaja hudo dobre romane, pesniške zbirke, zbirke esejev... Tako je šoli Irma pripisala kakšnih petdeset knjig, njej pa je pripadla poleg knjižne tudi denarna nagrada. Za knjige, Irma, še enkrat hvala! A dijaki ne pišejo zaradi nagrad. Predvsem je to notranja nuja. Odgovoriti si želijo na vprašanje, ali so sposobni zgodbo ali pesem, ki jo nosijo v sebi, ubesediti drugače, polnejše, bolj dišeče, okusnejše in nevsakdanje kot drugi.

Tjaša Jevnikar, 3. a

»Zvezdna vrata« skozi oči znanstvenofantastičarke

Oseba, ki je odlična pisateljica, pridna učenka, obožuje Gospodarja prstanov, ljubi TV, lahko jo z dolgočasijo počitnice na morju, nikoli pa vas ne more z dolgočasiti ona – Irma Zidar iz 4. a.

Poznamo te kot »glavno zvezdo« v pisanju odličnih zgodb. Kateri natečaji so podkrepili tvojo »zvezdnost«?

Sodelovala sem na treh natečajih: na natečaju Za-pisano veselje sem bila dvakrat (v drugem in tretjem letniku), na šolskem natečaju za angleško zgodbo in na natečaju Urška 2008. Na natečaju Zapisano veselje sem bila dvakrat druga in za angleško zgodbo sem osvojila prvo mesto. Natečaj Urška je bil pa »ta prav« natečaj in mi osebno ni bil preveč všeč. Tukaj nisem dosegla kaj posebnega.

Kaj najraje pišeš?

Najraje pišem stvari, kjer lahko prosto izbiram vsebino. Moj najljubša zvrst pa je znanstvena fantastika.

Kje najdeš navdih za zgodbe?

Najboljši je trenutni navdih. Najraje pa sedim, brez misli, neobremenjeno in takrat gotovo dobim najboljše ideje.

Kdo te je vzpodbujal k pisanju?

Nekakšen talent za pisanje je odkrila moja profesorica slovenščine. K pisanju so pripomogli tudi filmi, ki jih gledam, včasih celo preveč.

Kaj najraje bereš?

Za branje mi po pravici povedano zmanjkuje časa. Najraje sem brala, berem in bom brala vsa znanstvenofantastično obarvana dela. Zelo rada berem tudi Shakespeara.

S čim vse je zapolnjen tvoj prosti čas?

Moj prosti čas poleg branja knjig zapolnjuje televizija in tenis. Včasih si res ne znam predstavljati, kaj bi brez televizije. Krajša mi dolgčas, me razbremeni pa tudi uspava. Tudi gledališče mi je všeč, ker je podobno velikemu televizijskemu šovu.

Ali ti šola pomeni veselje ali breme?

Šolo jemljem kot nekaj samoumevnega. Brez nje težko kaj dosežeš v življenju ali pa nič. V veselje so mi stvari oz. predmeti, ki jih imam rada. Predvsem naravoslovje.

Breme pa so stvari, ki so mi manj všeč, vendar se zanje trudim, če sem le pri volji. Včasih pa je breme tudi kakšen spodrsaljaj, npr. slaba ocena.

Kdo je zate v življenju pomemben?

Zame je najpomembnejša družina, ki me podpira. Pomembni so tudi prijatelji, brez katerih življenje nima smisla. Včasih pa je potrebna tudi zabava, da se sprostim in lahko sama odločam, kdaj grem domov, ker imam avto.

Ti knjiga predstavlja glavno sfero, okoli katere se vrti življenje, ali se v prihodnosti nameravaš usmeriti v kaj drugega?

Ne nameravam zgraditi pisateljske kariere. Pisanje je nekaj za zraven. Nameravam iti študirat medicino in če bom ugotovila, da me zanima pisanje tudi s tega področja, bom morda tudi pisala.

»Ploden pisatelj potrebuje nenavadno biografijo,« sem prebrala. Kaj bi sestavljalo tvojo, če bi imela možnost storiti kaj norega?

Odpotovati na Novo Zelandijo (in morda tam ostati). Skočiti s padalom (kar resnično nameravam). Uživati življenje pred televizorjem (ob gledanju najljubših TV-serij). Morda bi pasla dolgčas na morju, da bi javnost vsaj vedela, da sem živa.

Misliš, da je prihodnost knjige v sodobni informacijski tehnologiji?

Vse več je knjig na CD-jih pa tudi splet dela svoje. Ker pa sem nostalgik, prisegam na klasiko, da je bolje imeti v roki platnice in vsaj tako kaj začutiti, če že vsebina ne naredi vtisa.

Katere knjige so ti všeč in katere ne?

Všeč so mi:

1. Gospodar prstanov – Bratovščina prstana
2. Gospodar prstanov – Stolpa
3. Gospodar prstanov – Kraljeva vrnitev
4. Deklina zgodba
5. Path of destruction

Ne maram:

1. Na klancu
2. Don Kihot

Res ne razumem nekaterih norosti in vsebin, ki bralca spravljajo v depresijo.

Petra Smolič, 3. b

Intervju z našim knjižničarjem Jožetom Nosanom

Kakšna je bila vaša pot, ki je vodila do knjižnice?

Pot do knjižnice je bila lahka (*smeh*). Vedno sem imel rad knjige. Ne vseh enako. Rad sem imel leposlovje. V gimnaziji sem se navduševal posebej nad Cankarjem, Finžgarjem, Gradnikom, Minattijem pa tudi drugimi. K vojakom me je spremljal Prešeren. Potem sem študiral teologijo, ki mi je dala do pisane besede, pa tudi do same besede, poseben odnos. Za delo v knjižnici sem se usposabljal na tečaju za bibliotekarje, ki je potekal v NUK-u. Temu tečaju je sledil strokovni izpit in zdaj sem tu.

Kdaj in kako ste pričeli delati v SŠ Josipa Jurčiča?

1993 je bilo razpisano mesto knjižničarja. Napisal sem prošnjo. Kar nekaj časa ni bilo odgovora, da sem že kar pozabil, da sem oddal prošnjo (smeh), nakar sem dobil povabilo na razgovor. Šel sem z velikim strahom. Do šole sem imel posebno spoštovanje. V času moje srednje šole odnosi med dijaki in profesorji še niso bili tako sproščeni. Delati sem začel novembra, tako da ta mesec praznujem 15. obletnico dela v knjižnici.

In kako boste praznovali, poleg tega, da boste delili čokolado vsem mladim bralcem?

(glasen smeh!) Praznik je tale intervju za Iskrice.

Opišite najlepše in najhujše trenutke v 15 letih v knjižnici?

Najlepši trenutki za vsakega šolskega knjižničarja so, če dijaki radi prihajajo, berejo in če se v knjižnici dobro počutijo. Najtežje pa je, kadar pridejo z nerealnimi pričakovanji, da jim bo knjižničar izpolnil vse želje takoj.

Ali so dijaki kdaj nespoštljivi do vas ali knjig, ki si jih izposodijo?

To je zelo težko vprašanje. Vsakdo hodi po svetu s svojimi izkušnjami, tudi slabimi, zato skušam imeti do vsakega razumevanje, tudi kadar ne prihaja v najboljši kondiciji (*smeh*). Vem, da je v vsakem mladem človeku ogromno energije, ki kdaj malo nekontrolirano uhaja. Ampak če imaš mlade rad, potem ni nepremostljivih težav.

Skoraj moram vprašati, koliko knjig imate trenutno v knjižnici?

Trenutno je v knjižnici 21.750 enot. To niso samo knjig,e pač pa tudi učbeniki, DVD-ji, CD-ji, videokasete, kasete ...

Po čem dijaki največ povprašujejo?

Dijaki največ povprašujejo po knjigah za domače branje, pa tudi po literaturi, ki jo potrebujejo za seminarske oz. maturitetne naloge. Sicer pa zelo radi pregledujejo novosti.

Na leto imamo okoli 3100 obiskov, ko si uporabniki izposodijo gradivo.

Na kakšen način nakupujete literaturo?

Za leposlovje spremljamo novosti na trgu, upoštevamo pa tudi predloge uporabnikov. Pri strokovni literaturi pa kupujemo na predlog strokovnih aktivov.

Še zadnja misel za dijake:

Po vsakem obdobju šolanja sem si mislil: «Samo še to končam, pa nikoli več ne grem v šolo.» Moje delo pa potrjuje, da se zarečene čokolade največ poje! (*smeh*). Vse želim veliko radovednosti ter poguma in vztrajnosti pri iskanju odgovorov na življenjska vprašanja.

Tjaša Jevnikar, 3. a

Na obisku v vrtcu

Vsi smo bili nekoč majhni in vsaj večina od nas je nekoč hodila v vrtec. To je kraj, kjer smo naredili prve korake proti odraslosti. In zdaj sem se še jaz povabila na obisk k našim najmlajšim, v vrtec, ki ima prostore v naši šoli. Najprej sem naredila intervju z vzgojiteljico Zdenko.

Kako se počutite med nami oz. ob nas, dijakih in učiteljih?

Čeprav nimam veliko stikov z vami in vašimi profesorji, menim, da ste nas dobro sprejeli.

Koliko otrok šteje povprečna skupina v vrtcu?

Skupaj v vseh skupinah je 111 otrok. Tukaj so otroci stari 4-6 let in so razdeljeni v dve skupini po 24 otrok in tri skupine po 21 otrok.

Kako poteka običajen dan v vrtcu?

Od 5.45 naprej otroci prihajajo v vrtec in se igrajo. Od 7.30 do 8.00 imamo zajtrk, potem imamo do 11.30 razne dejavnosti in bivanje zunaj, od 11.30 do 12.00 imamo kosilo, od 12.00 do 14.00 otroci počivajo, od 14.00 do 16.30 pa otroci odhajajo domov.

Kaj otroci menijo o svoji prehrani?

Otroci o tem niti ne razmišljajo, zagotovo pa se pojavljajo ljubše jedi in jedi, ki jim niso všeč ... Trudimo pa se, da vsi vsaj poskusijo hrano, ki jim mogoče tudi ni všeč.

Ali je otroke kdaj strah dijakov?

Ne, nikoli, saj jih dijaki vedno dobro sprejmejo in jim mahajo.

Kakšni problemi se najpogosteje pojavljajo med otroki?

Problemov praktično ni. Sicer se včasih pojavijo krize, ki se razrešijo s sodelovanjem staršev in vzgojiteljev.

Kako se otroci v skupini razumejo?

Kot v vsaki skupini se tudi pri nas otroci včasih skregajo, ampak se tudi hitro pomirijo in pobotajo.

Kako ste zadovoljni s prostori na naši šoli?

S prostori smo zadovoljni, saj so zelo dobro opremljeni, prišla pa nam bi prav telovadnica. Sicer imamo na razpolago plesno dvorano, a lastna telovadnica bi bila zagotovo boljša.

Zakaj ste se odločili za poklic vzgojiteljice?

Zaradi veselja do otrok. Že v mladosti sem imela rada otroke in zato se je poklic vzgojiteljice zdela logična izbira.

Pogovarjala sem se tudi z nekaj otroki.

Anže, 4 leta

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Nič.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Igram se.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Juho.

Eva, 5 let

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Ne.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Barvam z vodenimi barvicami.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Solato.

Klara, 4 leta

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Ne.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Rišem.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Meso.

Simon, 5 let

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Nič.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Se igram.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Solato.

Zara, 4 leta

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Ne.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Rišem, plešem in telovadim.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Fižolovo juho.

Jure, 6 let

Ali se nas dijakov kaj bojiš? Ne.

Kaj najraje delaš v vrtcu? Igram se, rišem, telovadim in delam hiše iz lego kock.

Kaj najraje ješ v vrtcu? Špinačo, krompir, fižolovo juho, testenine, palačinke in čokoladni sladoled.

Urša Kutnar, 3. d

OŽIVLJENA NEKROPOLA

(Literarni večer z Borisom Pahorjem)

Ko pa bodo ljudstva spoznala, kdo ste bili,
bodo od žalosti in pekoče vesti grizla zemljo.
Močila jo bodo s svojimi solzami
in vam postavljala templje.

Vercors, citat pred začetkom Nekropole

V okviru Festivala Stična smo se 4. decembra zbrali v stiški dvorani na literarnem večeru s tržaškim pisateljem Borisom Pahorjem. Pogovor s starosto slovenske literature in pomembno osebnostjo v zamejski Italiji so pod mentorstvom profesorice Vesne Celarc pripravili dijaki naše šole. Osnovna tema večera je bil roman Nekropola in dogajanje v zvezi z njim v zadnjih letih, tako v Italiji kot Sloveniji. Naj spomnimo le na odmeven pogovor s pisateljem na italijanski državni televiziji pred večmilijonskim avditorijem, v katerem je odstrl marsikatero, tudi temnejšo in verjetno komu neljubo plat zlasti italijanske, delno pa tudi evropske zgodovine pred in med 2. svetovno vojno. Avtor je za svoje delo prejel številne nagrade, najvišja državna odlikovanja v Sloveniji in Franciji, bil nominiran za Nobelovo nagrado in v zadnjem času sodeloval na veliko literarnih večerih in drugih predstavitev.

Roman Nekropola, v katerem Boris Pahor avtobiografsko podoživlja trdo življenjsko izkušnjo taboriščnika, je bil izdan sicer že leta 1967, a takrat zaradi idejnopolitičnih okoliščin v Sloveniji nepriznan in komajda opažen. V italijanščino je bil preveden leta 1970, zaradi političnih in družbenih okoliščin druge vrste – npr. nerazčiščenega odnosa Italije do fašizma, pa izdan šele leta 1997. V Sloveniji je bil ponovno izdan leta 1997 in ponatisnjen leta 2008. Vse te okoliščine prave renesanse Pahorjeve Nekropole in zlasti medijski pomp v zvezi s tem mu sicer osebno ravno ne godijo. Raje bi videl, da bi strokovni krogi, bralci in mediji knjigo cenili in po njej posegali zaradi njene literarne in pričevanjske vrednosti. Res pa seveda je, da brez vseh spremljajočih pojavov ta njegov »na novo odkrit« roman danes ne bi bil tako prepoznaven in če je to način, na katerega je lahko avtor znova, javno in brez zadržkov, predstavil to delo, moramo v časih notoričnega iskanja »vedno novih« medijskih osebnosti in svojskih ali celo senzacionalističnih pojavov in dogodkov pač na to hočeš nočeš pristati.

Ves večer je pisatelj pri svojih 95 letih dokazoval svojo intelektualno svežost in pronicljivost, zelo dobro psihofizično kondicijo, neumorno raziskujoč in odprt duh, izredno poznavanje družbenih, zgodovinskih in političnih okoliščin romana in tudi sedanjega časa. Kot je sam dejal, se je »zelo dobro počutil v krogu samih mlajših sogovornikov, za katere je še bolj kot za starejše pomembno, da spoznavajo pretresljive dogodke in čas, ki jih opisuje Nekropola. Mlad človek mora biti seznanjen tudi s slabim okoli sebe in do takih in drugih pojavov znati zavzeti kritičen odnos.

Čas, preživet v taboriščih nacistične Nemčije, je Boris Pahor opisal z neposredno doživeto prizadetostjo, ekspresivnim, mestoma naturalističnim izrazom in objektivno refleksijo človeka, ki je z modrostjo, ljubeznijo in spretnostjo preživel pekel, v katerem so vladale nečloveške razmere. Nacistični sistem in taboriščno osebje, ki so te razmere krojili, niso spoštovali ne osnovnega človeškega dostojanstva ne nedotakljivosti telesa, da njihovih osnovnih zločinskih in necivilizacijskih razlogov za t. i. delovna (kaj šele druga) taborišča sploh ne omenjamo.

V takih najhujših preizkušnjah je posameznik lahko preživel samo, če je odmisлил vso grozo trenutnega življenja in skušal nanjo pozabiti ob vsakodnevni stalni aktivnosti telesa in duha. Pomembno je bilo, da si nekaj, hote ali nehote, neprestano počel, da je čas mineval in nazadnje tudi minil. G. Pahor je med drugim izpostavil tudi pomen jezikov, saj si je zaradi zmožnosti komuniciranja v različnih jezikih življenje v taborišču lahko olajšal in mogoče celo rešil. Govoril je tudi o odnosu današnjih turističnih obiskovalcev v taboriščih smrti in bil kritičen do često nepietetnega odnosa, ki se kaže lahko že na zunaj, npr. z neprimernimi oblačili. Glede na to, da so na nek način to sveta mesta, prepredena z odmevi trpljenja, mučenja in razčlovečenja nedolžnih žrtev, se jim moramo na primeren način tudi pokloniti.

Pisatelj je v svoje odgovore na zanimiva vprašanja naših dijakov vpletel mnoge zgodbe, razmišljanja in spomine, pri vsakem pa je znal ohraniti rdečo nit in odgovarjal natančno, zanimivo in obsežno.

Pogovor z g. Pahorjem je trajal dve uri in pol, pa vendar bi lahko zastavili še mnogo vprašanj in poslušali živo pisateljsko legendo še dolgo v noč, saj je za svoja leta eden največjih živečih slovenskih pisateljev deloval sveže in verjetno manj utrujeno kot marsikateri poslušalec. Želimo mu še mnogo zdravih let in pravo kombinacijo miru in ustvarjalnega nemira, ki ga zelo očitno še ni zapustil. Z veseljem mu bomo spet prisluhnili, če ga ob kakšni drugi priložnosti ponovno srečamo. Čeprav, kot sam malo hudomušno pravi, je zelo zaseden in nima časa, da bi napisal še več in uredil do sedaj neobjavljene tekste.

Igor Gruden

LITERATURA

Liza

Liza je ležala v postelji v svoji sobi. Zamišljeno je gledala v strop. Po glavi so se ji podile najrazličnejše misli. Nenadoma je zaslišala materin glas: »Liza, Liza, vstani! V šolo bo treba!« Liza je zavila z očmi in pri sebi zagodrnjala: »Že spet ta šola. Dolgčas.« Srednja šola, ki jo je obiskovala, jo je dolgočasila. Počasi je zlezla iz tople postelje in pogledala skozi okno. Zunaj je padal dež. Nejevoljna se je na hitro oblekla in odšla k zajtrku. Mama ji je zaželela dobro jutro, Liza ji kot ponavadi ni odgovorila. »Kje je oče?« je zadirčno vprašala. Mama ji je nekoliko v zadregi odgovorila, da ne ve. »Že spet je pijan!« se je zadržala Liza. »To ni res. To sploh ne more biti res,« je dodala. Mama ji je hotela nekaj reči, a ji Liza ni pustila do besede. Na hitro je pojedla zajtrk in brez besed odšla v šolo.

Drugo uro tisti dan so imeli zgodovino. Liza jo je nadvse sovražila. Kot ponavadi je noge dala na mizo in se udobno namestila. Sošolka jo je nekaj vprašala, a jo je Liza nalašč preslišala. V razred je vstopil profesor. Začeli so ponavljati snov. Po nekaj minutah je profesor Lizi zastavil vprašanje. Liza mu ni odgovorila, temveč je le jezno zaklela. Takrat je bilo profesorju dovolj. Povzdignil je glas in s vso svojo strogostjo nagovoril Lizo: »Liza, dovolj te imam! Že ves čas, odkar te poznam, ne delaš drugega kot to, da žališ mene in moj predmet. Dovolj mi je tvoje brezbržnosti!

Čas je , da te kaznujem. Šla boš v knjižnico in poiskala vso literaturo o francoski revoluciji!» Liza ni mogla verjeti. Pri predmetu, ki ga je sovražila, je dobila domačo nalogo! Sedaj pa bo morala oditi še v knjižnico. Tam ni bila že celo večnost. Liza se je poskušala upreti, a zaman. Profesor je bil neomajen.

Liza je sklenila, da domače naloge ne bo naredila za nobeno ceno. Po poti domov pa je šla mimo knjižnice. To pot domov je opravljala vsak dan, a se nikoli ni ozrla proti knjižnici. Tedaj pa se je zamislila: «Zakaj pa pravzaprav ne bi naredila naloge?» V mislih je že videla presenečeni profesorjev obraz. Odločila se je, da bo nalogo naredila in se tako maščevala profesorju.

Knjižnica je bila stara stavba, ki je že napol razpadala. Ko je Liza vstopila, ji je bilo v trenutku žal. Prostor je prej spominjal na zapor kot pa na knjižnico. Bilo je temačno in nekoliko zadušno. Omare so bile stare in do vrha napolnjene s še starejšimi knjigami. Vendar se ni mogla obrniti in oditi. Nekaj jo je vleklo naprej. Knjižničarko je na hitro vprašala, kje so knjige z zgodovinsko tematiko. Nato se je »z vsem svojim navdušenjem« napotila proti tistemu delu knjižnice. Ko je prispela, ni mogla verjeti. «Še en norec, ki se mudi pri isti polici s knjigami,« je pomislila. Potem, ko je dobro pogledala, je opazila, da med policami stoji deklica. Z zanimanjem si je ogledovala neko knjigo. Deklica je imela do ramen segajoče črne lase in svetlo polt. Imela je oblečene kavbojke in črno majico, ki je še poudarila njeno svetlo polt. Morda štirinajstletnica? Vsekakor kakšno leto mlajša od nje.

Ker je bil prehod med obema knjižnima policama zelo ozek, je morala Liza počakati. Čakala je deset minut, a se deklica še vedno ni premaknila. Tedaj je Liza potrpljenje pošlo. »Ali si kupila ta del knjižnice?!« jo je z jezo v glasu nagovorila. »Nekateri bi tudi radi prišli do teh knjig!« Deklica jo je začudeno pogledala, rekla pa ni nič. Šele tedaj je Liza opazila dekličine utrujene oči. Videla je, da z njo ni bilo vse v najlepšem redu. Deklica je brez besed zaprla knjigo, se zrinila mimo Lize in odšla. Liza je bila šokirana. Ni mogla verjeti svojim očem. Čez nekaj časa se je lotila iskanja, a se ni mogla zbrati. Odločila se je, da se naslednji dan spet vrne.

Zvečer Liza spet ni mogla zatisniti očesa. V mislih je venomer imela dekličin obraz. Takšne žalosti, kot jo je videla v njenih očeh, ni videla še nikoli. Kar malo jo je zapekla vest, ko se je spomnila, kako grobo jo je nagovorila. Naslednji dan je Liza zopet odšla v knjižnico. Ko je prišla do ustrezne knjižne police, je spet zagledala isto deklico. Malo obotavlja je jo ogovorila:«Živijo.« Deklica se je obrnila. Ko jo je zagledala, je že hotela oditi. »Počakaj,« je pohitela Liza. »Oprosti, ker sem bila včeraj nesramna. Imela sem zelo slab dan.« Deklica ji je odgovorila s tihim glasom:« Je že v redu.« Lizi se je zdelo, da je deklici v napoto. Vendar jo je vseeno vprašala:«Kako ti je ime?» Deklica je bila malo presenečena, ker ni pričakovala, da se bo Liza hotela pogovarjati z njo. »Martina sem.« Liza je še naprej poskušala z Martino vzpostaviti pogovor. Kmalu je Martina odložila knjigo. Nekaj časa je s pogledom premerjala Lizo, nato pa odšla k mizi. Liza se je usedla na nasprotno stran mize. Tako sta se začeli pogovarjati in Liza je veliko izvedela. Martina ji je povedala, da ji je pred mesecem dni umrla mama. Liza se je zdrznila. Za trenutek se ji je pred očmi pojavila grozovita slika. Predstavljala si je smrt svoje matere. Hitro je pregnala črne misli. Od tu torej žalost v Martininih v očeh. Martina je pripovedovala dalje. Povedala je, da sta se z mamo zelo dobro razumeli, saj očeta sploh ni imela. Zapustil ju je že ob njenem rojstvu. Med pogovorom so se v Martininih očeh začele nabirati solze. Povedala ji je, da je zdaj čisto sama na svetu.

Nato so jo zalile solze. Liza ni mogla skrivati presenečenja. Stopila je k Martini in jo objela. Tudi sama je zajokala.

Na poti domov je Liza razmišljala. Razmišljala je o svojem obnašanju, o mami, očetu. Nenadoma se je spomnila, da Martine ni vprašala, od kod je. Sklenila je, da bo drugi dan spet odšla v knjižnico. Naslednji dan pa Martine tam ni našla. Zdelo se ji je zelo čudno. Tudi naslednje dni Martine ni bilo v knjižnico. Lizo je začelo skrbeti. Odločila se je, da bo še nekaj dni počakala, nato pa bo obvestila policijo. Čez štirinajst dni je Liza tako kot vsak dan preteklega meseca prišla v knjižnico pogledat, če bo našla Martino. Nenadoma se ji je odvalil kamen od srca. Na istem mestu kot ponavadi je zagledala Martino. Odšla je k njej in jo začela zasipati z vprašanji. Martina se ji je nasmehnila. Tista žalost je izginila iz njenih oči. Martina je Lizi pojasnila: «Pogovor s tabo mi je zelo koristil. Potrebovala sem nekaj časa, da sem razčistila pri sebi. Ta čas sem bila večino časa doma in sem razmišljala o mamini smrti, o mojem izgubljenem očetu in o drugih, zame pomembnih rečeh. Spoznala sem, da bi bilo moji mami ljubše, če bi me videla srečno.» Martina je za kratek čas utihnila in pustila, da je Liza dognala pomen njenih besed. Kmalu pa je nadaljevala: «Pri vsem mi bo pomagala prijazna sosedka, ki ima ravno tako hčerko, ki je stara toliko kot jaz... Po tehtnem premisleku in posvetovanju s sosedo sem se odločila, da bom poiskala očeta. Vem, da to ne bo lahka naloga, ampak se bom zelo potrudila. Menim, da bi se s tem strinjala tudi mama.» Liza se je z Martino družila še nekaj ur. Sedeli sta v knjižnici, listali zanimive knjige in se sproščeno pogovarjali. Liza je skozi pogovor z Martino spoznavala, da bi tudi ona lahko spremenila svoj odnos do staršev. Odločila se je, da do matere ne bo več zadirčna. Tudi očeta je nameravala »spraviti v red«. Martina se je ponudila, da ji bo pri tem pomagala. Vsak dan sta po pouku iskali knjige o alkoholizmu. Tako sta izvedeli veliko novega o tej problematiki.

Čas pa je z vso svojo hitrostjo tekel naprej. Bližal se je konec šolskega leta. Liza se je popolnoma spremenila. Do matere je bila bolj vljudna, v šoli pa ni več ugovarjala in preklinjala. Z Martino sta postali zelo dobri prijatelji. Edini Lizin problem je bil oče. Liza ga je dolgo prepričevala, naj se gre zdraviti. Sčasoma je dosegla svoj namen: očeta je vpisala na kliniko za zdravljenje alkoholizma. Nekega dne so Liza, njena mama in Martina odhajale s klinike. Martina se je nenadoma spomnila: «Liza, zaradi vsega tega sem čisto pozabila. Kako pa se je vse skupaj razpletlo z domačo nalogo iz zgodovine? Saj veš, tisto o francoski revoluciji?» Liza se je nagajivo nasmehnila: «Boljše ne bi moglo biti.»

Maja Zupančič

(Zgodba za natečaj Zgodbe iz knjižnice: knjižnica kot moj tretji prostor)

TIA

Nana je vedno govorila, da samo v treh prostorih človek pusti delček svoje duše. Prvi je kraj, kjer odraščaš, drugi kraj, ki si ga zgradiš sam, in tretji tam, kjer umreš. To so tvoji posebni kraji, kjer si vedno varen. Vsaj tako je vedno govorila Nana.

Jaz sem kot večina otrok tistega časa odraščala v podzemlju. Marsikateri starš je vzdihoval po soncu, a nam, mlajšim, je bilo tukaj všeč. Zakaj smo pristali tu, ni pravzaprav vedel nihče, vsi so le govorili o grozni nesreči. Torej smo za vse, kar smo hoteli izvedeti, le morali vprašati Nano. Ona je bila najstarejša daleč naokoli in so jo naši starši še kar spoštovali, a ne dovolj, da bi poslušali njeno momljanje, iz katerega smo se mi učili. Vedno je sedela na stari klopici in gledala proti tirnicam in ko smo jo nekoč vprašali, kaj počne, je odgovorila, da čaka na vlak. Ki pa ni nikoli prišel. Večkrat sva do nje odšli le moja sestra in jaz, zato naju je bolje poznala.

»Tia, Eva! Kako lepo, da sta prišli! Mislila sem, da sta čisto pozabili na ubogo staro ženico...«, nama je največkrat dejala.

»Nana, to ni res! Še včeraj sva prišli, celo piškote sva ti prinesli!« je ugovarjala Eva. Nana se mi je tiho nasmehnila in rekla:

»Katero zgodbo pa bi rada slišala danes, mala Tia?« S svetlečimi očmi sem odgovorila:

»O Sašini knjigi in vaši knjižnici!« Eva je skomignila in se usedla, jaz pa njej v naročje in skupaj sva poslušali zgodbo.

»Saša je bila malo starejša od tebe, Tia, ko je prvič prišla v knjižnico. Spomnim se, ker je bila zelo prestrašena, ko je videla toliko knjig! A kmalu je spoznala, da so knjige samo vrata v domišljijjski svet in knjižnica je postala njen dom. Deset let je bila stalna bralka in vedno se je pritoževala, da imamo premalo knjig, čeprav smo vsak teden dobili novo pošiljko. Ja, tisti dnevi so bili v knjižnici polni veselja za knjižničarke, kot sem bila jaz, in za mlajše bralce. A kmalu se je vse spremenilo. Kot se vedno...« Malo se je zamislila, kot bi se nečesa spomnila, a je kmalu nadaljevala:

»Saša je odšla na Irsko praznovat svoj 19. rojstni dan in s sabo je vzela svojo najljubšo knjigo o magiji Sonce v Lunini svetlobi, ki sem ji jo hotela podariti, a nisem imela časa. Na Irskem se je zgodila grozno prometna nesreča... Saša je umrla. Kot se spomnim njenega prvega dne, ko sem jo spoznala, se spomnim tudi zadnjega. Bila je lepa mladenka, imela je čudovite zelene oči in rdeče lase, ki so ji mehko padali na ramena. Ampak vesta, moji mali deklici, to je bil samo začetek! Samo dve leti kasneje so se politiki odločili, da je ena knjižnica na državo dovolj, ker tako ali tako nihče ne bere več. Knjige, moje preljube varovanke, so začeli prodajati. Tudi Sašino najljubšo knjigo, ki so jo po letu dni vrnil k meni. A takrat so se začele dogajati čudne stvari. V devetih dneh so prodali vse knjige, a Sonce v Lunini svetlobi se je vedno znova vračala na police. Kako, ne vem, vem pa, da so se politiki razburili in me obtožili, da delam to namerno, in me odpustili. Tako so se znebili knjižničarke in knjižnice. Tam niso nikoli ničesar zgradili na novo in kolikor vem, je še danes tam knjižnica s praznimi policami.« S tem je končala zgodbo, ki se je meni zdela žalostna.

»Knjižnica brez knjig mora izgledati tako žalostno...«

»Kot telo brez duše, mala Tia. Še vedno razmišljam, kako je s tisto knjigo, če mogoče še vedno sameva.« Ob njenih besedah sem se zamislila in ji obljubila:

»Nana, ko bom lahko hodila po površju, obljubim, da bom odšla in poiskala tvojo knjižnico in knjigo, prav?«

»In jaz bom šla s tabo, mala sestra! Potem pa bova prišli k tebi, Nana in ti prinesli to knjigo, da jo boš lahko še zadnjič prebrala!« A Nana se je le tiho hahljala.

Na moj 13. rojstni dan je Nana umrla in me pustila z zgodbami. Eva se je kmalu poročila in si zgradila podzemeljski dom, jaz pa sem sanjala o knjižnici, ki me čaka na površju. Želja se mi ni uresničila, dokler nisem skoraj umrla. V 19. letu starosti me je zadela vročica in nisem mogla ne jesti ne piti. Umirala sem in edini zdravnik, ki bi me lahko pozdravil, je bil kilometre stran. Takrat sem se dvignila z ležišča in odšla do prepovedanih stopnic, kjer sem srečala mamo.

»Tia, kam greš... Prosim, ne pusti me same! Umrla boš!«

»Mama, umiram že 9 dni in tako ne gre več naprej! Če ne grem gor, bom umrla kot nevednež, jaz pa hočem vsaj enkrat videti nebo. Mama, moram iti na površje, prvič v življenju...« Sesedla se je, jaz pa sem odšla gor. Na površje, kjer me je čakala knjižnica. Trud ni bil poplačan, saj sem prišla ob največjem soncu, v najhujši vročini. Sesedla sem se in pustila, da me je sonce začelo žgati. Nerodno sem padla po stopnicah in nekako sem končala v mali senci, kjer sem počakala na noč. O luni sem slišala veliko, a pogled nanjo me je razočaral. Vročica je zvečer malo popustila in lahko sem spila ter pojedla ploščico, ki sem jo vzela iz mamine omarice. Stopala sem po mestu, že malo močnejša, ko sem jo končno zagledala. Razpadala je kot vse stavbe, a napis je bil še vedno veličasten! Z velikimi lepimi črkami je pisalo KNJIŽNICA. Kako veselo sem stopila v grozo in še vedno si ponavljam, da so vse, kar se je zgodila naprej, le grozne sanje. Da se bom nekega dne zbudila in bila v mamini postelji, kjer me bo pitala s ploščično juho. A vstopila sem in na začetku sem mislila, da v sanje. Knjižnica je bila prelepa, čista in police so bile brez prahu. Ampak kar je najpomembnejše, v njej so bile knjige. Srce mi je poskočilo in stopila sem k prvi polici. Tam so stale štiri knjige, očitno v isti zbirki, saj so bile postavljene tako, da se je naslov bral GEMS. Vzela sem prvo in na njej je bila narisana prelepa mladenka v cvetju in rastju. Naslov je bil Gabriela. Druga knjiga Ebony je prikazovala mladenko, ki je stala pred vhodom, vklesanim v živo skalo, z zmajem v naročju. A šele pri tretji sem zares zavzdihnila, saj se je pred mano prikazalo magično bitje, pol riba, pol deklica. Naslov je bil Maya. Četrta, Serena, je prikazovala angela in bila je zelo lepa, a tudi žalostna. Kot Nana, lepa in žalostna. Odložila sem jih na polico, ko sem nenadoma zaslišala glas:

»Kako lepo, da ste prišli na obisk! Dobrodošli!« Obrnila sem se in zamrznila, saj je pred mano stalo dekle, zelo podobno meni!

»Živjo...«

»No, ne bodi sramežljiva! Kako ti je ime? Jaz sem Kira in sem pisateljica.« Podala sem ji roko in odgovorila:

»Tia. Oprostite, ampak ali mogoče poznate Nano?«

»Nikar me ne vikaj! Seveda sem jo, ampak Nana je že nekaj let mrtva...« Je tiho zmajala z glavo.

»Vem, poznala sem jo. Ona me je poslala sem, rekla je, da bi rada videla, če je tista knjiga še vedno tam...« Pomignila je in rekla:

»Seveda je. Saša prav tako, čeprav je morala plačati visoko ceno.« Presenečeno sem pogledala, zato mi je razložila:

»Seveda, ti si nova. Naj ti razložim. Sem pridejo vsi, ki morajo povedati zgodbo in jaz jo napišem. Ali pa nimaš zgodbe in jo jaz napišem zate. V knjigo, ki jo ustvariš sama, daš svojo dušo in greš v svoj mali svet. Jaz pa pišem tvojo zgodbo, dokler ne

umreš in se mi pridružiš v knjižnici. Ali pa vsaj tvoja duša. Kot Saša, ki je vampir. Živi v zgodbi, a njena duša je tukaj, pri meni.«

»Vse knjige so prave osebe, katerih duša je v tvoji lasti? In ti pišeš njihove zgodbe?!?«

Začudeno me je pogledala in rekla:

»Saj bom tudi tvojo! Zakaj pa si tukaj?«

Tako sem svojo dušo pustila v knjižnici, ki je postala moj tretji prostor.

Tjaša Jevnikar

(Zgodba za natečaj Zgodbe iz knjižnice: knjižnica kot moj tretji prostor)

ENERGIJA PRIHODNOSTI

Leto 2030. Petek, 12.6. ob 5.00.

Zazvoni telefon. Kot vsako jutro tudi zdaj iztegnem roko proti mestu, na katerem stoji budilka. Vzamem jo v roke, a se še isti hip zavem, da se v resnici tako grozno oglašča telefon. Treba bo še nekaj izboljšav, si mislim. Končno dvignem slušalko. Na drugi strani slišim zelo navdušen, a hkrati resen glas. »Miha, si ti? Hitro pridi v službo. Hitro, si slišal! Nekaj neverjetnega ti moram pokazati!« Slišim le še piskanje, ki označuje prekinitev zveze. Moj šef. Le kaj mu je, norcu, da me budi sredi noči. Zavem se, da sploh ne vem, koliko je ura. 5.02- ah, saj bi moral tako ali tako vstati. Eno uro spanja manj mi ne bo škodilo. Drugače rad zgodaj vstajam, ampak prejšnji večer (če lahko tako sploh rečem) sem odšel zelo pozno spat.

Naj se na kratko predstavim: sem Miha Glavca, star 35 let. Po poklicu sem znanstvenik. Po srcu sem znanstvenik - obožujem izume. Delam v 30 minut oddaljenem mestu, v laboratoriju, kjer se 24 ur na dan (vedno) kaj dogaja. Z delom začnem ob 7.00. To jutro pa se je moralo nekaj zgoditi. Le kaj se jim je pripetilo? So mar pozabili, kako se skuha kava? Malo se skušam pošaliti in še malo ugibam, kaj je tako šokantnega.

Vstanem. Z enim žvižgom povzročim, da se obleka ob meni zloži na posteljo. Oblečem se in odidem v kuhinjo na zajtrk. Pozajtrkujem in odhitim v službo. Moj zračni konjiček me že čaka - deluje namreč le na svež in čist zrak. S pritiskom na ključavnico (narejena je za odčitavanje prstnih odtisov) odklenem vozilo.

Ob 5.50 sem že v službi. »Končno,« je šef neučakan. »Kje si bil tako dolgo?« Pojasnim mu, da sem prišel kolikor hitro sem mogel. Nekoliko se pomiri in mi pokaže, naj mu sledim. Prideva v glavni laboratorij. Po nekaj minutnem prestavljanju epruвет z različnimi vsebinami mi v roke porine majhno, zamašeno stekleničko. V njej se sveti temno zelena tekočina. Malo pomislim, vendar ne vem čisto dobro, čemu služi. Čez nekaj sekund se spomnim. Z velikim začudenjem pogledam šefa. »Pa ne da ...« hočem reči, vendar me šef prekine: »Da, ravno tisto. Uspelo nam je! Ne morem verjeti, ampak delo petih let ni šlo v nič!« Nekaj trenutkov se mi zdi, da sploh ne diham. Le srce v meni močno bije in mi hoče skočiti iz prsi. V glavi mi odzvanja Uspelo nam je! Uspelo nam je! Uspelo je!...

Končno se zberem. »Kdaj pa bomo celotno stvar preizkusili?«

»Še danes,« odgovori šef. Ko mi pove, kako jim je vendarle uspelo, odide. Jaz pa se lotim dela. Še enkrat pogledam, ali je vse v najlepšem redu.

Tedaj pomislim. Le kako sem mogel zadnji korak pri tako pomembnem odkritju prespati? Ali pa: kako, da se tega nismo že prej spomnili? Po pregledu se skupaj s še nekaj znanstveniki dobimo v sejni sobi. Tu se še zadnjič posvetujemo o izjemnem odkritju. Predstaviti ga namreč nameravamo javnosti.

Čez eno uro je tu vsa »novinarska smetana«. Slavnostni trenutek so prepustili meni. Zopet mi srce razbija na vso moč. Kljub temu se skušam umiriti in z dokaj mirnim glasom začnem: »Danes smo s kolegi prišli do neverjetnega odkritja.« Trenutek počakam, da napetost še malo naraste, nato pa nadaljujem: »Odkrili smo...odkrili smo energijo, ki ima neverjetno moč. To ni navadna energija. To je energija, s katero bomo lahko potovali s svetlobno hitrostjo! Pomislite! Vesolje nam od sedaj naprej ne bo več nedosegljivo! Lahko bomo raziskovali širši prostor in s tem prišli do še globljih spoznanj! In to še ni vse. Energija ima tudi POZITIVNE stranske učinke. Ob vzletu raketa ne bo oddajala škodljivih plinov, ampak zrak! Da, prav ste slišali, čisti zrak!«

Tiskovna konferenca se je končala čez dve uri. Novinarji so me zasuli z vprašanji, jaz pa sem jim z veseljem odgovarjal. Sedim doma in gledam televizijo. Gledam oddajo, a sem z mislimi drugje. Kaj vse nam je pred leti prineslo odkritje novih, še boljših alternativnih virov! Pomislil sem, kaj vse bo šele prinesla tista majhna steklenička s temno zeleno tekočino. Vesolje, vse kar nam je bilo skrito, bo postalo odkrito. In zavedam se, da nam bodo nova odkritja še temeljito spremenila življenje.

Maja Zupančič

(nagrajena zgodba iz natečaja Planet sprememb)

Bilo je nekega dne v prihodnosti

Bilo je nekega s soncem obsijanega jutra, v naši prelepi z vinogradi posejani podalpski deželi. Jutro je bilo mirno, papiga na veji je veselo kričala, ko je iz kočice v bližini drevesa priletel čvelj in zadel v vejo, da je papiga padla na tla in utihnila. Nato je skozi okno pogledala glava. Tej glavi se je videlo, da je pravkar vstala, kajti kratki črni lasje so bili neurejeni, zelo. Oči so bile majhne in brki niso bili počesani. Ta glava je pogledala papigo na tleh in njeno razpoloženje se je takoj izboljšalo, kajti ko je videla papigo na tleh, je ugotovila, da bo za kosilo prav papiga. Čez pet minut pa je lastnik glave pritekkel ven in ugotovil, da mu je papigo nekdo ukradel. Previdno se je ozrl prek rame, nato še levo in desno, potem pa stopil okoli drevesa, ki je bilo tukaj še iz časov, ko je živel njegov vzornik Damjan Murko (to drevo je bilo posajeno v času, ko je Murko zmagal na Emi).

Za drevesom je zagledal dolgolasega blondinca, ki je šel s papigo pod roko previdno čez njegov vrt. Zgrozil se je. Mladenič sploh ni upošteval zakona, ki so ga pred petimi leti razglasili v Sarajevu in je prepovedoval imeti dolge lase, kajti takšni so

največkrat dobili malarijo zaradi komarjev iz tropskega gozda, ki se je raztezal skoraj čez celo celinsko Evropo. Ti komarji so mutirali v zelo nevarno obliko in so prenašali malarijo, meningitis, AIDS, tuberkulozo in še raka. Ta mladenič pa je imel poleg tega v rokah še njegovo papigo, namenjeno za kosilo. Zato je pohitel za njim ter ga dvakrat pritegnil okoli ušes in mu izpulil papigo iz rok. Ko je imel papigo trdno v rokah, je prijel še blondija za lase in ga odvedel s seboj. Ko je prispel v koč, je spustil blondinca na tla.

Medtem ko je iskal britvico, da bi obril blondinca, je premišljeval, na kakšen način naj pripravi papigo: dušeno, z omako, na žaru, ocvrto, ...V tem trenutku je našel svojo britvico, že malo zarjavelo, kajti ta čas so bile v Sloveniji izjemno visoke cene zaradi meje na Trojanah, ki so jo postavili Štajerci in je pomenila kar veliko izgubo za slovenski proračun. Poleg tega pa so še Hrvatje postavili Zagrebški zid (nekaj podobnega kot Berlinski zid) in to je pomenilo, da se bosta dve velesili (v tem primeru Slovenija in Hrvaška) ponovno na veliko oboroževali z orožjem tistega časa kot so npr. H2O bomba in ostala orožja s strašnim učinkom. Torej na kratko: Slovenija in Hrvaška sta bili v hladni vojni, kajti oboji so vedeli, da imajo dovolj orožja za uničenje sovražnika, vendar se niso upali napasti, ker so vedeli, da bi z uporabo orožja uničili tudi sebe.

No, toliko kratko o tem, zakaj je imel človek rjavečo britvico, vendar mu je bilo to v tistem trenutku kar všeč, kajti z njo je nameraval obriti blondinca, ki mu je hotel ukrasti papigo in je zato upal, da ga bo čimbolj bolelo. Tako se je začelo mučenje, ki ni bilo dosti slabše od inkvizicijskih metod 16. stoletja. No, seveda ga je pri britju nekajkrat 'po nesreči' urezal. Med temi strašnimi mukami se je blondinec zbudil, vendar se ni upal premakniti, ker je mislil, da ga je ujel slovenski predsednik g. Peče, ki je bil velik pristaš Sarajevskega zakona o dolžini las. Ko je to videl 'brivec', ki mu je bilo ime Boris, ga je vprašal, zakaj je hotel ukrasti njegovo papigo. Bjondi se je poskušal izgovarjati, vendar mu to ni najbolje uspevalo in zato si je prislužil še en urez z britvico. Kot je kasneje izvedel Boris, je bilo blondincu ime Nejc in je bil pripadnik H. O. F. (hrvaške osvobodilne fronte) in zato, ker je bil Boris nasprotnik tega gibanja, ga je, potem ko ga je obril, pretepel in zakopal ob drevesu. Papigo pa je pripravil po receptu, ki ga je iznašel sam in se imenuje »Papiga po krajnčansko«. Boris je pojedel in šel spat. Recept pa bomo objavili drugič, ker je zelo obseeeeežen.

Crazyyoco (ime je znano uredništvu)

W od ABC ekonomije: Wal-Martova simfonija nabavne verige

To je kratka zgodba o Wal-Martu – največjem trgovskem podjetju na svetu. Pravzaprav le uvod, prirejen po knjigi T. L. Friedmana Izravnavanje sveta.

Takoj, ko neka roka vzame izdelek s police Wal-Martove trgovine in ga plača pri blagajni, se nekje na svetu zgane druga roka in začne izdelovati še en izdelek, ki bo seveda nadomestil »izgubo« prvega. Neslutena hitrost in zanesljivost pretoka informacij in logistike. Igra brez prestanka. 24 ur na dan, 7 dni na teden, 365 dni na leto. Wal-Martova simfonija. V več stavkih: dobava (v 100.000 m² veliko distribucijsko skladišče), sortiranje in pakiranje, distribucija (v lastne prodajalne), nakup (potrošnikov), izdelava (proizvajalcev), naročilo blaga pri dobaviteljih, dobava (spet v W-M) itd. v nedogled. Sistematično in učinkovito.

Dokaz št. 1: W-M je imel že pred dvajsetimi leti svoj satelit, ki osrednji računalniški sistem oskrbuje z ažurnimi podatki o zalogah.

Dokaz št. 2: Samo Hewlett-Packard v predbožičnem času proda v enem (!) dnevu 400.000 računalnikov v več kot 4.000 W-M trgovinah po vsem svetu. Skupaj z W-M ve, kakšne želijo ljudje kupiti.

Kako torej vedo/vemo, kaj prodajati? Čim hitreje prenesti informacijo o željah in zlasti realiziranih nakupih potrošnikov do proizvajalcev, da potem prodajamo res tisto, kar kupci na določenem področju želijo. Zelo spretna pri tem je tudi vsem znana Zara (le 30-dnevni odzivni čas). Takoj po slovitim 11. septembru so npr. svoje trgovine zaradi mračnega razpoloženja potrošnikov kaj hitro založili z oblačili črne barve.

Torej: Čim nižje nabavne cene blaga (od proizvajalca, brez posrednikov), prevoza, neposrednega dela, režije, opreme ... Zato: trda pogajanja z dobavitelji in drugimi partnerji, tudi delavci ter racionalizacija postopkov, časa in sredstev na vsakem koraku. Potrebna pogoja: velik obseg (prodaje) ter učinkovitost vseh členov in faz v nabavni verigi in naprej vse do končnega kupca in iztržka. Cilj: čim nižje (vseskozi konkurenčne) cene, čim večja prodaja, čim večji dobiček in zaslužki glavnih lastnikov.

Da je orkester (delavci) za dobro izvedeno simfonijo nagrajen relativno precej slabše (verjetno kar najslabše možno) kot njegovi dirigenti, pa verjetno ni potrebno posebej poudarjati.

Igor Gruden

Test inteligence (samo za pogumne)

Dobro vemo, da ste naši bralci inteligentni, bistri, pametni, brihtni, odprtih glav itd. Toda, v katerem grmu potem tiči zajec?! Da smo, kar smo, pač vsi zase vemo ali pa vsaj to mislimo. Malo manj pa smo gotovi, kako in kje smo ter če smo res. Inteligentni, seveda. Samoocene vaših vrst inteligence se lotite počasi in skrajno previdno. Kajti tudi ob navidez slabih rezultatih naj razočaranje da mesto stari zakonitosti, da je previdnost mati modrosti.

SEDMERE INTELIGENCE in nekatere njihove značilnosti ter za koga veljajo

- OSEBNA (samospoznavanje, notranje življenje) (vsi)
- MEDOSEBNA (vživljanje, sodelovanje) (terapevt, učitelj, politik)
- TELESNO-GIBALNA (občutek, obvladanje telesa) (športnik, plesalec)
- GLASBENA (ritmi, melodije, zgradba) (skladatelj, glasbenik)
- VIZUALNA IN PROSTORSKA (tridimenzionalni načrti) (arhitekt, navigator, naravoslovec)
- LOGIČNO-MATEMATIČNA (sklepanje, simboli) (matematik)
- JEZIKOVNA (izrazi, rime, jeziki) (pesnik, pisatelj, govornik)

SAMOOCENA VEČVRSTNE INTELIGENCE

Preberi spodnje trditve. Če trditev zate velja, v stolpec vpiši 1, če trditev zate ne velja, pa vpiši 0.

1. Vešč sem dela s predmeti.	
2. Imam dober smisel za orientacijo.	
3. Imam naravno sposobnost reševanja sporov med prijatelji.	
4. Zlahka si zapomnim besedilo pesmi.	
5. Znam pojasniti zapletene teme na razumljiv način.	
6. Vedno zadeve rešujem korak za korakom.	
7. Dobro se poznam in vem, zakaj se vedem tako, kot se.	
8. Uživam v dogodkih skupnosti in družabnih dogodkih.	
9. Veliko se naučim iz pogovorov, predavanj in ob poslušanju drugih.	
10. Kadar poslušam glasbo, se moje razpoloženje spreminja.	
11. Rad rešujem uganke, križanke, logične probleme ...	
12. Razpredelnice, diagrami in vizualni pripomočki imajo pomembno vlogo pri učenju.	
13. Dovzeten sem za razpoloženje in čustva ljudi, ki me obdajajo.	
14. Največ se naučim, kadar moram stvar opraviti sam.	
15. Preden se želim nečesa učiti, mora to biti smiselno zame.	
16. Rad imam zasebnost, tišino pri delu in razmišljanja.	
17. V zapletenih glasbenih delih lahko razločim posamezne inštrumente.	

18. Zlahka si vizualno predstavljam prizore, ki sem si jih zapomnil oz. ustvaril.	
19. Imam dobro razvit besednjak in ga tudi uporabljam.	
20. Rad si delam zaznamke in mislim, da je to koristno.	
21. Imam dober občutek za ravnotežje in rad se gibljem.	
22. Lahko razločim vzorce in odnose med izkušnjami ali stvarmi.	
23. V skupinah rad sodelujem in upoštevam tudi zamisli drugih.	
24. Znam opazovati in pogosto opazim stvari, ki jih drugi ne.	
25. Hitro postanem nemiren.	
26. Raje delam in se učim sam kot v skupini.	
27. Rad pojem ali igram na glasbeni inštrument.	
28. Rad računam in spretno rešujem matematične probleme.	

Točkovanje izjav

V spodnjo tabelo prepiši svoje rezultate iz prejšnje tabele tako, da desno od številke izjave vpišeš točke (1 ali 0) za svoj odgovor.

INTELIGENCA	izjava	točke	izjava	točke	izjava	točke	izjava	točke	skupne točke
Jezikovna	5.		9.		19.		20.		
Logično-matematična	6.		11.		22.		28.		
Vizualna in prostorska	2.		12.		18.		24.		
Glasbena	4.		10.		17.		27.		
Medosebna	3.		8.		13.		23.		
Osebna	7.		15.		16.		26.		
Gibalna	1.		14.		21.		25.		

Točke pri posamezni inteligenci seštej in nato rezultate vnesi v **TABELO VEČVRSTNE INTELIGENCE**. Pobarvaj pripadajoče stolpce (toliko celic od spodaj navzgor, kolikor imaš skupnih točk pri posamezni inteligenci), tako da dobiš vizualno predstavo o uravnoveženosti svoje inteligence:

jezikovna	logično - matematična	vizualna in prostorska	glasbena	medosebna	osebna	gibalna

Vir testa: Mapa učnih dosežkov, CPI

ZADNJA NOVICA

Obveščamo vse, da je naš ravnatelj Milan Jevnikar tik pred tem, da v novem letu s 1. 1. 2009, ko se mu izteče petletni mandat, (p)ostane naš novi (stari) ravnatelj. Po potrditvi njegove kandidature v vseh pristojnih organih šole in občine čakamo le še na soglasje ministra za šolstvo in šport.

V novem mandatu mu želimo čim manj ovir na poti do zastavljenih ciljev, marljive sodelavce in ustvarjalne dijake.

Uredništvo

